

Taula de rendició

written by Carles Suárez i Graells | 18 de gener de 2020

Malgrat les crítiques a ERC per la investidura, tots els partits (i ANC i Consell de la República també) han acabat legitimant la negociació entre el govern català i espanyol i formant part de la taula catalana prèvia a la taula bilateral.

Malgrat les crítiques a ERC per la investidura, si JxCat hagués estat clau per a la investidura, el partit de Mas, Buch i Mas-Colell i Bel probablement també s'hi hagués afegit, com mostra el pacte de la Diputació. Fins i tot des de la CUP han sortit missatges expectants "Wait and see" animant les negociacions, i la seva candidata al Congrés ha arribat a dir que el procés sobiranista ha mort perquè l'Estat espanyol ha passat de la repressió al diàleg.

Ni l'Estat espanyol ha abandonat la repressió, ni el procés d'emancipació nacional hauria de dependre de què fa l'Estat, sinó ser proactiu en l'objectiu inalterable d'aconseguir la independència en la vida real, en la generació actual. Amb aquests posicionaments no sorprèn la derrota del 2017 sinó que s'arribés tan lluny.

L'independentisme institucional ha renunciat a la unilateralitat i considera el diàleg l'única via. I de tant repetir-ho, cada cop més gent compra el relat que la derrota del 2017 fou per un excés d'unilateralitat els dies 6 i 7 de setembre en lloc d'una falta d'unilateralitat el 3 i 10 d'octubre.

La reacció a l'incompliment del TS al mandat del TJUE, fent un recurs de súplica al mateix TS i sense cap mobilització, és el sùmmum de la resignació i de dos anys de cessions que han deixat l'independentisme desarmat. Ningú demana obrir les presons, ja ningú defensa el mandat del 1r d'octubre. Ningú proposa crear un nou mandat, ja ningú parla d'aconseguir la

independència en aquesta generació. La repressió espanyola ha aconseguit els seus objectius.

Espanya abusa, envia la policia, posa joves i polítics a la presó, incompleix resolucions del TJUE, i el que fem és barallar-nos per seure en una taula de diàleg? Això sí que és la síndrome d'Estocolm.

No ha ajudat, evidentment, el lema de moda dels reconciliadors que frisen per tornar a l'autonomisme. El *Sit and talk* va néixer amb Tsunami Democràtic el dia que Pedro Sánchez va visitar Barcelona i sortí cames ajudeu-me de l'hospital Sant Pau. El lema tenia el risc de reforçar el rol d'Espanya com a legítim interlocutor, en lloc de presentar-lo al món com el que és: un estat fallit i antidemocràtic que incompleix les lleis europees.

Un segon risc s'ha acabat consumant: el lema fou vampiritzat pels partits, utilitzat en campanya, i ha servit per justificar la investidura del PSOE. Ha convertit la negociació, un dels mitjans possibles per aconseguir un referèndum, en un objectiu en si mateix, mentre la independència desapareixia de l'agenda, com el Tsunami dels carrers. Només el temps dirà si la seva funció històrica ha estat, apart del lema, de mera vàlvula d'escapament –amb desconvocatòria inclosa– de la indignació popular contra la sentència.

El suport a la investidura agreuja la situació. Blanqueja Espanya just quan el món sí que veu les seves arbitriarietats judicials, i trasllada el conflicte entre Catalunya i Espanya a una picabaralla entre la dreta espanyola i una esquerra que inclou el PSOE-155. D'un procés d'alliberament nacional a salvar Espanya del feixisme. Per reforçar aquest relat, Rufián ha arribat a negar evidències empíriques que Andreu Nin ja denunciava fa cent anys: Espanya ens roba. I és una temeritat negar-ho, perquè identificar la secessió amb millores materials i la fi del dèficit fiscal sí que eixampla la base.

Una altra fal·làcia és que el govern espanyol caurà, si la taula de diàleg no avança. Un cop investit, Sánchez pot aguantar quatre anys amb altres aritmètiques parlamentàries.

L'argument que l'alternativa a investir el PSOE era pitjor és nociu: per aquesta regla s'hauria d'haver regalat la investidura sense ni negociacions; s'hauran d'aprovar tots els pressupostos els propers anys; i el dia de demà caldrà votar a favor del PP perquè VOX és encara pitjor. Triant el mal menor només es recula. I del que es tracta és d'avançar, triant l'opció amb més força mobilitzadora, més credibilitat internacional, més possibilitats de portar a la independència. A més, creure que el PSOE del 155, del 23F, del GAL, de l'OTAN, de l'estatut, etc., no pertany al *deep state* és preocupant tant si la direcció d'ERC s'ho creu de veritat com si sols ho vol fer creure.

Cap taula de diàleg ens portarà a la independència, però aquesta encara menys. Qualsevol negociació amb el PSOE quedarà en res un cop la dreta espanyola recuperi el poder. El marge de negociació és nul. Les baronies del PSOE, que sobreviuen del seu anticatalanisme, mai acceptaran cap cessió més enllà d'engrunes. Malgrat la retòrica guerra-civilista, el PSOE no és republicà, és part intrínseca del règim monàrquic espanyol i abans caurà Pedro Sánchez que no pas el PSOE accepti l'autodeterminació.

No caldrà, no s'arribarà tan lluny, la taula està pensada justament per trobar una solució intermèdia, que rebutgi l'autodeterminació. És una taula de rendició, per abandonar la independència per generacions. D'aquí la voluntat d'ERC d'incloure els Comuns o de "tenir en compte el 50% no sobiranista": com més descafeïnades siguin les propostes des de la part catalana, més pot durar la fantasia que la taula funciona.

Si mai una taula de negociació porta a un referèndum vinculant serà perquè Espanya la demana. Com a últim recurs, forçada

pels esdeveniments: una mobilització popular amb control sobre el territori, una vaga general amb impacte permanent sobre l'economia, una intervenció internacional i una desobediència institucional disposada a anar fins al final.

Només en aquest escenari, només si l'alternativa és la ruptura constitucional per fets consumats, Espanya implorarà, suplicarà el diàleg, enarborarà el *Catalonia sit and talk* i acceptarà un referèndum vinculant.

Sense aquesta alternativa, tota taula serà un simulacre que fa perdre el temps i les oportunitats, i que torna la iniciativa al règim espanyol. Ni *sit and talk* ni *wait and see*, per aconseguir la independència la unilateralitat segueix sent l'únic camí.